

далека став вимахувати руками і вигукувати своїм грубим басовим голосом.

— От добре, що ти приїхав, я саме мав до тебе письмо слати, бо й не надіяв ся тебе в часі жнив тут. Важні річи маю з тобою обговорити.

— І я з важним ділом до тебе приїхав, — каже о. Григорій.

— А що?

— Сим разом праватно. Скажу коротко. Моя дочка, як знаєш, скінчила дуже добре п'яту класу...

— Ну, то піде до шостої...

— Та так. Ал. я хотів би на-рік дати її до семинарії учительської.

— Дуже похвально.

— Ото-ж бачиш, треба її крім того, що будуть у школі вчити, також іще поза школою підготувати, щоб потім при вступнім іспиті не відпала.

— Ну і що?

— Потрібно мені приватного вчителя. Гадаю якогось ученика з висших клас, а ти зроби вибір і покажи мені якого доброго хлопця.

— Я маю доброго хлопця, але не ученика, ніби то колишнього мого ученика, а тепер безплатного авскультанта. Він і приватно вчителює при своїм обов'язковім занятю.

— А чи схоче?

— То моя річ. Впрочім чому би не схотів учити за гроші? Та-ж він з того жиє. В день працює в суді, а вечерами по лекціях і так удержує себе і стару маму при собі. То дуже статочний хлопець, можу його поручити... Педагог дуже добрий, ну і те певне, що не збаламутить дівчину.

— Я сього не бою ся. Я певний за свою дитину.

— Говори здоров, а люди все людьми. Я їх знаю. То-ж то бо й є, що я не маю такого ученика, на котрого можна би так цілком спустити ся, а се цілком що иньшого.

— Та я на всьо годжу ся, що ти скажеш, бо за сим я лише й приїхав. Як же називає ся сей чоловік?

— Остап Копач, ц. к. авскультант безплатний і ц. к. гофрат, коли дожиє того щастя.

— Де-ж би я міг з ним поговорити?

— Пожди!- Перше поговорю! я сам, а ти прийди до ме-